

„Iubirea ...” lui Sandu Frunză

Poeemele incluse de Sandu Frunză în volumul **Iubirea ca un vis infinit dăruit unei clipe**, Editura Eikon, 2023 sunt scrise într-un registru intim și pot fi lecturate ca un fel de jurnal liric pe parcursul căruia autorul aruncă priviri indiscrete cititorului și îl face martorul încântătoarelor sale sentimente de iubire adresate femeii universale, iubitei și de ce nu muzei, care devine subiect de admirație și invocare necondiționată. Citindu-le simți că ele, poemele, îți lasă urme pe portativul sufletului și indiscutabil, te fac părtaș la o secretă lume interioară aflată sub regalitatea iubirii absolute. Deși par efemere și ușor de atins, sentimentele de dragoste se eternizează prin poezie iar femeia iubită e dăruită și ea cu veșnicie.

„Dacă aș ști că stă în puterea mea să fii/ cea mai iubită dintre femei/ cea mai împlinită dintre muritoare/ iubirea mea netrecătoare aș pune-o paznic/ ființei tale să îți protejeze visele.” („Dacă aș ști”) – scrie filosoful din ipostaza de poet aflat în căutarea iubirii care înalță, împlinește și nemurește.

„Cu sufletul mustind de lumina creației” poetul fuge din lume, „deschide porțile dorului” și se așează pe streșina unui vis, pentru a admira trupul de fecioară al iubitei care se apropie el „fremătând de senzualitate”, ea vine cu brațele aripi-deschise pentru a-l cuprinde într-o îmbrățișare de înger. Femeia e înger și demon în poeziile filosofului Sandu Frunză, e ideal și împlinită chemare. Este început și sfârșit, ființă binecuvântată și suflet cu păcat. Femeia e misterioasă ascundere. Doamna sufletului său este izvor de viață, e curgere divină, „floare albastră”, e trup răstignit pe altarul iubirii dar și zâmbet divin și ochi diafan. Meditativ poetul o măsoară în cuvinte și o îmbracă în reușite versuri. Ea este uneori întruchiparea eleganței, alteori vine spre

lume cu mersul tainic de icoană. „Sta sprijinită pe umărul lui ca o icoană/ Pe catapeteasma unei iubiri nemuritoare/ Reverenda impecabil călcată îi pune/ Chipul în lumină ca pe o flacără divină/ cu tot firescul crescut în natură/ Nici ochii de porumbiță ai iubitei lui Solomon/ Nici blândețea căprioarei ce avea să moară/ Nu aveau atâta armonie dusă/ din lumi de odinioară de chipul magic/ în a cărui textură ne cuprindea/ pe toți misterioasa făptură.” („Ca o icoană”, p. 64)

Adevărata icoană, pentru orice bărbat e, însă, mama, cereasca făptură, pe care autorul o invocă în poezia „Grija mamei”. Acoperită cu frumoasa maramă a iubirii eterne, amintirea mamei este ca o mângâiere cerească. „Prețuitul ei chip”, nu are nevoie de prea multe cuvinte pentru a se revela din pelicula memoriei. Imaginea iubitei în schimb, este văzută prin ferestrele ochilor și ale sufletului astfel : pielea-i miroase a mirodenii, ea este „fructul din grădina paradisiacă”, este misterioasă întrebare și amurg necuprins, Solară și amenințătoare femeia devine stăpână peste „paradisul cuvântului” și îl izgonește pe poet din „liniștea gândului”. Filosoful, amenințat cu căderea din metafizica gândirii, ia în mână penelul „înmuiat în cerneală de argint” și se salvează prin poezie pășind „pe o cale expresivă neașteptată” (Aurel Codoban). Scriitorul preferă o retorică a versului împrumutată de

la mănăitorii discursurilor poetice avangardiste. Universul său liric e ajustat în biblioteca volumelor de filosofie și studiilor de literatură religioasă pe care le-a scris. În aceste condiții, apariția volumului de versuri „Iubirea ca un vis infinit dăruit unei clipe” nu este deloc întâmplătoare și probabil poeziile din carte nu sunt rodul unor efemere zvăcniri de reverberație creatoare. Dimporivă, chiar dacă la prima vedere, poeziile par a suferi de spontaneitate, ele sunt atent frământate cu palmele sufletului și sunt decantate prin lira unor gânduri fertile ce dezvăluie – după cum scrie Vianu Mureșan pe coperta a 4-a a cărții – „o sensibilitate melancolică, un anumit sentiment al solitudinii metafizice, poate chiar un sentiment al înstrăinării și pierderii”. Sandu Frunză, este un poet al cuvintelor dominante, al imaginilor care se strecoară obsesiv prin scoarța poeziilor sale. Descoperim cuvinte care ies în evidență și încolțesc frecvent în poemele din volum. Lumina, ploaia, mansarda, paltonul verde, copacul, parcul, cerul înstelat, liniștea, dorul și bucuria, femeia, cu diferitele sale vârste și apariții, încolțesc predilect în mintea creatorului de poezie. Acest fapt produce o impresie puternică asupra cititorului și amplifică bucuria lecturii. În final, trebuie să reținem, că autorul versurilor din „Iubirea ca un vis infinit dăruit unei clipe”, cunoscut prin lucrările și cursurile sale de consiliere și comunicare filosofică, a luat binecuvântata decizie de a veni de piața editorială a cărților de poezie, cu un volum extrem de bun, prin care demonstrează că stăpânește cu eleganță legile creației lirice, dăruit fiind cu un har poetic remarcabil. Să nu uităm însă că sub cumpăna poemelor sale veghează iubitorul de înțelepciune, omul care-și dezvăluie apetitul pentru frumusețea neștirbită a vieții și își circumscrie interogativ gândirea în jurul marilor taine ale universului.

LILIANAMOLDOVAN